

Но годинитѣ минаватъ, хората забогатяватъ, нѣкой купилъ си чифликъ, другъ станалъ ученъ великъ. Тошкови назадъ оставатъ, всѣки день тѣ обедняватъ. А пъкъ Тошко си нехае, нищо той не ще

да знае. Три години вече става, Тошко въ новъ класъ не минава. Хлѣбъ съсъ медъ ще си намаже, ще подмигне и ще каже:

— Менъ наука не ми трѣбва, знамъ и тѣй да лапамъ хлѣба. По ми е добре въвъ кжши.

Но баща му вече се мръщи.

— Ти да лапашъ знаешъ, сине, ама времето ще мине, ти ще си останешъ беденъ, между хората последенъ. Който иска да добрува, Тошко, той не мързелува. Да ра-

ботишъ, сине, трѣбва, самъ да си изкарвашъ хлѣба!

Но синътъ се пакъ подсмива и съ баща си се подбива:

— Не се грижи, тате, знамъ, безъ да работя да ямъ!

Смая се съвсемъ бащата. Що му дойде до главата! Чуди се и вече не знай, що да прави съ тозъ лентяй. И ядоса се тогазъ и заведе го тозчасъ при работния Илия, най-добрия чифликчия.

— За цѣлъ месецъ го улавямъ, да го учишъ ти го давамъ. Що ще върши той не зная, едно само азъ желая, да го карашъ да работи! А когато се изпоти, то тогава вече бива да яде и да почива.

Тръгна си тогазъ бащата. Щомъ излѣзе презъ вратата, викна нашиятъ Илия, най-добриятъ чифликчия:

— Тошко, почвай да работишъ, дорде здраво се изпотишъ!

— Ей сега ще почна, чухъ, но азъ винаги работя, само ако съмъ съ кожухъ.

И ови се той въ кожуха, сякашъ зименъ вѣтъръ духа. А щомъ Тошко се облѣче, ето изпоти се вече. И готовъ тогазъ за бой, викна нашиятъ герой:

— Условихъ се да работя, докле здраво се изпотя. Ето сега вече бива малко и да се почива. Дай ми вече и да ямъ, че усѣщамъ гладъ голѣмъ!

Що да стори нашъ Илия, най-добриятъ чифликчия? Нали тѣй се обеща на добрия му баща? И на Тошка да яде трѣбваше той да даде. Тѣй отъ този лакомия изигранъ бѣ бай Илия. Всѣки день така вървѣше. Тошко нашъ не се морѣше. Щомъ потрѣбва да работи, той кожуха облѣче, бързо,